

יבמות עב

עניין: נזופים הו

רש"ש חגיגה דף ו:

דף ו ע"ב גמרא אלא מ"א מקיים הזבחים בו' (ופרש"י שנוזפין היו) שבטו של לוי שלא עבדו ע"ז בו'. מכאן ראה לפרש"י צינמות (עצ) לנוזפין הו ממעשה העגל ולא כפירוש החוס' שס ממעשה דמרגלים מדקאמר הכא שצטו ש"ל של"ע ע"ז. גם מש"כ עוד שס שעל מעשה העגל אמר הקצ"ה סלחתי. תמוה דאדרבה צמרגלים מנינו לשון זה ולא צעגל. וצהנחומי לש"ר פנ"א אות ד' צמ"ת הארכתי צזה צס"ד: גב' שם ושמוחה. הצ"א

רש"י דברים פ"ב

(יז) וידבר ה' אלי וגו'. אצל משילוח המרגלים עד כאן לא נאמר צפ' [וז] ודבר א אלא ויאמר ללמדך שכל ל"ח שנה שהיו ישראל נוזפים לא נתיחד עמו הדבור כלשון חנה פנים אל פנים ושזב הדעת ללמדך שאין השכינה שורה על הנציאים אלא צצביל ישראל: אנשי

תענית ל:

אמר רב ממנו ולא מבנינו (אמר) רבה בר בר חנה א"ר יוחנן יום שכלו בו מתי מדבר דאמר מר עד שלא כלו מתי מדבר לא היה דבור עם משה שנאמר ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות וידבר ה' אלי אלי היה הדבור עולא אמר יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות

שמות לב פרשת כי תשא

לְדַעְתָּהּ לְךָ | נְחָה אֶת־הָעַם אֶל
 אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לְךָ הִנֵּה מֵלֶאכֶי יִלְךְ
 לְפָנֶיךָ וּבְיוֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדָתִי עֲלֵהֶם
 חַטָּאתָם: לַה וַיִּנָּף יְהוָה אֶת־הָעַם

ספורנו שמות לב, לד

אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה וגו': וביום פקדי. שיוסיפו לחטוא כמו במרגלים: ופקדתי עליהם חטאתם. זה החטא,

במדבר יד פרשת שלח

הִנֵּה: כ וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלַחְתִּי
 כְּדַבַּרְךָ: כא וְאוֹלָם חִי־אֲנִי וַיִּמְלֵא

חתם סופר

שם בא"ד סלחתי. כי חוס' עה"ת פ' שלח שמרע"ה אמר סלח נא לעון העם וגו' כאשר סלחת ואמרת צעגל סלחתי כדצריך משמע כאשר כבר סלחת צעגל כמו שאמרת לי כאשר נשאתה ממנרים ועד הנה. ועי' צס' נרור המור פי' צסס ר' משולם ויאמר ה' כבר סלחתי כדצריך צעגל אצל עתה ואולם חי אנכי וגו' כי עתה לא אסלח וק"ל:

[ר' משה סופר]

חזקוני במדבר יד

(כ) סלחתי כדצריך, פעם אחת במעשה העגל * ויתרתי להם, אבל עכשיו לא אסלח להם אבל אפרע מהם. ד"א סלחתי, סולח אני *, כמו: נתתי כסף⁴⁰, הרימותי

